

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№15 (15)

Наша

П'ЯТНИЦЯ,
22 грудня '17

ГРОМАДА

Продовжено мораторій на продаж сільгоспземель

Верховна Рада України продовжила на рік дію мораторію на купівлю-продаж та відчуження іншими способами земельних ділянок сільськогосподарського призначення та на внесення права на земельну частку (пай) до статутних капіталів господарських товариств. Мораторія триватиме «до набрання чинності законом про обіг земель сільськогосподарського призначення, але не раніше до 1 січня 2019 року». Відтак заборонено: внесення права на земельну частку (пай) до статутних капіталів господарських товариств; купівля-продаж земельних ділянок сільськогосподарського призначення державної та комунальної власності, крім вилучення (викупу) їх для суспільних потреб; купівля-продаж або іншим способом відчуження земельних ділянок і зміна цільового призначення (використання) земельних ділянок, які перебувають у власності громадян та юридичних осіб, та ін.

Проводжаючи 2017-й

У попередньому випуску газета розпочала публікацію відповідей наших читачів на запитання, яким був для них нинішній рік і чого вони хотіли б від року наступного. Сьогодні продовжуємо це опитування.

Людмила Макеєва, головний бухгалтер ДП «Мінерал»:

— Чим запам'ятався 2017-й? Насамперед відкриттям нового магазину в Обознівці. Ми хотіли, щоб мешканці віддалених вулиць цього села не почувалися обділеними, могли придбати необхідні їм продукти, не витрачаючи на це багато часу. Потрібно було докласти багато зусиль, але ми старалися зробити намічене якнайкраще, вкладали в нього всю душу. Як підсумок — магазин працює, обознівці задоволені.

В особистому житті сталося кілька пам'ятних подій. Одна з них — ювілей чоловіка. Також наша донька, яка мешкає в Німеччині, нарешті закінчила тамтешній університет.

Що б я бажала від наступного року? Миру, закінчення війни на Донбасі. Я родом звідти, і мені увесь час болить, що той чудесний край піддається руйнуванню, там гинуть люди. Влада має зробити все, щоб на Донбасі знову запанував мир. Ще я хочу, щоб в усіх людей було більше підстав радіти життю, щоб їхні доходи тільки зростали і вони могли більше уваги приділяти дітям і змістовному відпочинку.

Володимир Островий, директор ПП «Лісне»:

— 2017-й для нас, аграріїв, був нелегким роком. Маю на увазі спеку у весняно-літній період, яка не сприяла розвитку рослин. Але підприємство і податки заплатило в бюджет, і зарплату працівникам, і за оренду землі розрахувалося з власниками ділянок. До речі, торік ми заплатили орендодавцям «чистими» по 2,5 тисячі гривень за гектар, цього року — по три тисячі. У середньому орендодавці отримали по тридцять тисяч гривень.

Крім того, даємо людям наперед, в рахунок орендної плати за землю, гроші, щоб вони оплатили буріння в своїх садибах свердловин. Ідеться про значні кошти — і шістьдесят тисяч гривень, і сто тисяч.

Більше трьохсот тисяч гри-

вень наше підприємство вкладило нинішнього року у центральну дорогу села, оплативши асфальтування частини цієї вулиці. Також розроблено проект асфальтування брукувки, яка веде до нашого села від дороги, що з'єднує Катеринівку й Олексіївку. Вартість цих робіт — два мільйони гривень, половину готове заплатити наше підприємство. Сподіваюся, наступного року шляхом співфінансування з радою об'єднаної громади чи державою заасфальтуємо цю дорогу.

Є в мене сподівання і на газифікацію Лісного. Депутат районної ради Володимир Кухта займається цим питанням, каже, що очолюване ним ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» допоможе. ПП «Лісне» теж не стоятиме осторонь цієї важливої для наших людей справи.

Тетяна Гайдачук, охоронець ПАТ «Кіровоградське рудоуправління»:

— Нинішній рік особисто для мене — це рік виборів до ради нашої об'єднаної територіальної громади і всього, що пов'язане з ними. Тішить, що вибори відбулися, що виборці своїми голосами ствердили: об'єднаній громаді бути. Приємно вражала активність людей. Скажімо, законом заборонялося підвезення до дільниць людей похилого віку, то вони добиралися хто як міг — хто власним транспортом, хто спираючись на ціпок. Ложкою дьогтю можна було б вважати протест деяких висуванців і представників політичних сил з приводу наявності на виборчій дільниці відеорекамер, але це теж нормально, адже живемо в демократичній країні.

Приємною подією року для мене стало те, що син Сергій влаштувався на рудник. Закінчивши технічний університет, намагався прижитися в місті, та невдовзі зрозумів, що таких умов праці і таких заробітків, як у ПАТ «Кіровоградське рудоуправління», йому ніде не запропонують. Після додаткового навчання йому довірили екскаватор, і тепер він працює в кар'єрі, роботою і колективом задоволений.

Від наступного року хотілося б стабільності в країні, щоб наше підприємство і далі процвітало.

Миколай роздавав дарунки

Цього дня дітлахи дуже чекали, і святій Миколай їх не підвів. Дарунки їх чекали і вдома, і в дитсадках. Наприклад, вихованці Катеринівського дошкільного закладу отримали цього дня солодощі та іграшки загальною вартістю близько 14 тисяч гривень. У закупівлі цих подарунків святому Миколаю, як завжди, допомогло ПАТ «Кіровоградське рудоуправління».

Святкували усією школою

З першим снігом і морозами приходять в Україну зимові свята. Найбільшим і найрадіснішим для дітвори є свято Миколая. Відбулося воно і в нашому селі.

Дорослі докладали всіх зусиль, щоб це свято справді стало казковим і незабутнім, щоб у кожному оселю, до кожної дитини прийшло справжнє диво.

Чемним і слухняним дітям святій Миколай дарував (тобто клав під подушку) солодощі та інші подарунки, неслухняним — різочку — пересторогу на майбут-

не. Зустріч з Чудотворцем відбулася і в нашій школі.

Свято організувала вчитель християнської етики Вікторія То-

кар разом із учнями 9 класу. Діти із захопленням слухали ангелів, які повідали історії про життя та чудеса святого Миколая. Цікавим та пізнавальним був проведений квест, під час якого діти кожної перерви виконували певні завдання: малювали дерево хороших справ, проводили цікаві вікторини, музичні конкурси тощо.

Головним атрибутом цього дійства стало печиво, виготовлене кожним учасником власноруч. Воно дарувалося усім учасникам та їхнім рідним.

В кінці свята з'явився й сам святій Миколай. Роздаючи солодощі, він бажав дітям бути чемними, робити добро, нікого не ображати, не сваритися.

Світлана ІЩЕНКО

З нового року безробітні отримуватимуть більше

Виплати по безробіттю з нового року зростуть. Днями відповідне рішення прийняв Фонд загальнообов'язкового державного соціального страхування.

Так, мінімальна допомога по безробіттю для застрахованих

осіб сягне 1440 гривень, поінформували в обласному центрі зайнятості.

Нині мінімальна допомога по безробіттю для застрахованих осіб (зареєстрованих у базових центрах зайнятості Кіровоград-

щини) становить 1280 гривень.

Крім того, правління фонду схвалило концепцію розвитку Інституту підготовки кадрів державної служби зайнятості України до 2020 року.

«Я вдячний за те, що в мене повірила адміністрація»

Як на катеринівському руднику ростять нову зміну

У ході розмови з молодими працівниками ПАТ «Кіровоградське рудоуправління» згадався Шевченко: «У всякого своя доля і свій шлях широкий». Доля і шлях у них і справді у кожного свої, але є й те, що їх об'єднує, – підприємство. Якщо сказати узагальнено, саме тут вони знайшли себе в житті, саме тут сповна розкрилися їхні здібності.

Максим Забродоцький до того, як влаштувався в рудоуправління, маючи диплом машинобудівного технікуму, працював заправником АЗС у місті. На той час, початок двотисячних, то вважалася престижна робота. Гадав, протримається, поки не знайде щось за спеціальністю. Протримався два роки. Може б, і довше там залишався, та відчув, що марнує час. Була й інша причина.

– Заправляти за зміну десятки автомобілів було не важко, – каже Максим про початок своєї трудової біографії, – важко було з водіями: можуть тебе ні за що образити, зігнати на тобі злість. Все це в тобі накопичувалося, псувало настрої.

Він подумував перейти на іншу якусь роботу, а тут мати, яка працювала в «Кіровоградському рудоуправлінні» і бухгалтером, і диспетчером, дізнавшись про ті його душевні митарства, порадила йти до них на підприємство – тут, казала, і люди хороші, і заробітки, яких навіть в обласному центрі не знайти. Сьогодні він їй вдячний за вчасну підказку. Бо працює машиністом екскаватора, має гарні заробітки й нічого міняти в своєму житті поки що не хоче.

Машиністом він став не відразу. В рудоуправлінні кадрова політика така: доручають тобі

спочатку найпростішу ділянку роботи і придивляються до тебе, зважують, чи можна доручити щось серйозніше. Так було і з Максимом. Якийсь час попрацював охоронцем АЗС, а потім генеральний директор Володимир Кухта запропонував спробувати себе помічником машиніста екскаватора ЕКГ-5 – на той період основної машини, що використовувалася в кар'єрі на розкритті.

– До моїх обов'язків входила підготовка екскаватора до роботи, – ділиться спогадами Максим. – Я мав змастити всі агрегати, перевірити наявність мастила, стан амортизаторів, а при переїзді на інше місце – перетягувати кабелі, бо екскаватор живився електрикою.

Він працював і вчився водночас. Знав: в нього є шанс колись стати машиністом, а отже – й отримувати кращу платню.

Такий момент в його житті настав, коли замість старих і недостатньо маневрових ЕКГ-5 підприємство закупило японські дизельні екскаватори відомої на весь світ фірми «HITACHI». Керівництво рудника запропонувало Максиму працювати на одному з них, і він без роздумів погодився. Відтоді промайнуло десять років. Нині Максим Забродоцький вважається одним з кращих машиністів – екскаваторників підприємства.

– Я вдячний за те, що в мене повірила адміністрація. А ще я так само вдячний Валерію Журавленку та Юрію Шульзі, в яких учився, які допомагали мені освоювати нову машину, – каже Максим.

Ще він вважає, що йому пощастило як з колективом у цілому, так і з напарниками – Володимиром Степановим та Олександром Профатилом. Їхня трійця дуже дружна, допомагають один одному, вболівають один за одного.

З Володимиром Степановим ми зустрілися в кар'єрі. Саме закінчувалася обідня перерва, тож зміг приділити нам кілька хвилин. На руднику він працює після служби в армії. Починав слюсарем, ремонтував техніку, що була задіяна на видобутку каолінової глини. Далі все відбулося за відомою схемою: якось Володимир Кухта сказав Степанову, що треба рухатися вперед, рости, і запропонував працювати на «HITACHI» ма-

шиністом. Було це чотири роки тому.

– Не набридає одноманітність? – запитуємо в нього, ма-

ючи на увазі характер роботи машиніста екскаватора.

– Це вам так видається, що вона одноманітна, – посміхається. – Щодня є якісь нюанси, особливості. Наприклад, не завжди ж і забій однаковий, відповідно треба щоразу міркувати, як краще і правильно впоратися із завданням.

На запитання, що в його професії найголовніше, Володимир, подумавши мить, каже:

– Звичайно ж, дотримання техніки безпеки. В нашій справі без цього не можна. – Взв'язавши невеличку паузу, додав усміхаючись: – А ще треба слухати, що каже начальство.

Степанов, як і його напарник Максим Забродоцький, без перебільшення, в захопленні від колективу рудника («завжди допоможуть, завжди підм'януть»), від їхньої Катеринівки, яку називає євроселом.

– Усюди в нас порядок – що в кар'єрі, що в селі, – каже й пояснює, що тому сприяє: – Нам пощастило з генеральним директором. Розумію, що мої словам можна по-різному сприймати, але це правда: так, як турбується про виробництво і про людей Володимир Валентинович, мабуть, ніхто ніде більше не турбується.

Ще один наш співбесідник – слюсар **Володимир Назаренко**. Він теж із молодшого покоління працівників. Запитуємо, чи не хотів би вивчитися на машиніста екскаватора.

– Я не проти, – відповідає, – але, мабуть, поки що я потрібні-

ший на ремонті кар'єрної техніки. До того ж моя робота мені цікава.

В рудоуправління він теж прийшов не відразу. Після здобуття спеціальності слюсаря-налагоджувача машинного електрообладнання, служив в армії, потім «шукав щастя» на підприємствах обласного центру. Дізнавшись від знайомих, що є вільне місце на руднику, попросився в ремонтники. Заробітками задоволений. Мешкає із сім'єю (дружина і двоє синів) та батьками в сусідній Обознівці. Там у них свій будинок.

Запитуємо у Володимира, чого чекає від наступного року.

– Як і кожна людина, хочу, щоб він був хоч трішки кращим, ніж нинішній, – каже й уточнює: – Щоб в країні запанували злагода, стабільність, щоб нарешті закінчилася війна на Донбасі.

Кращого бажання, мабуть, і не вигадати, враховуючи нинішні наші реалії. Та будемо сподіватися, що так і станеться, адже чимало для того вже робиться. Зокрема, й у ПАТ «Кіровоградське рудоуправління». Тут не живуть одним днем, тут думають про майбутнє, дбайливо ростять

нову зміну. Взагалі робота з молоддю на цьому підприємстві має додати оптимізму випускникам шкіл, профтехучилищ, які сумніваються, що знайдуть хорошу роботу й гідну платню. Приклад молодих працівників підприємства, з якими довелось поспілкуватися, свідчить, що не треба боятися труднощів, треба вчитися, ставати справжніми майстрами своєї справи, і тоді життя вдасться.

Сергій ЧОРНИЙ

З усіх усюд

У школу – без телефону

Уряд Франції заборонив учням початкових і середніх класів брати в школу мобільні телефони. Так тут намагаються повернути дітей на спортивні майданчики. Дозволять мати телефони лише в старших класах. В Україні до повної їх заборони у школі не готові. Це викличе спротив, кажуть фахівці.

Дозволено використовувати водомети

Кабмін затвердив правила застосування і перелік спецзасобів, які можуть використовувати нацгвардійці. Їм дозволили використовувати гумові та пластикові кийки, електрошокери, наручники, службових собак і коней, засоби акустичного і мікрохвильового впливу, гранати і боеприпаси світлошумові і димової дії, а також пристрої для відстрілу гумових куль. Крім того, можуть задіяватися водомети (при температурі повітря вище +10 градусів) і бронемашини (без штатного озброєння).

Вимоги до шоколаду

Європейські вимоги до виробів з какао і шоколаду вводять з 1 січня 2018 року в Україні. У темному шоколаді обов'язково повинно бути не менше 35% какао-продуктів у перерахунку на суху речовину. У молочному – більше 25% і не менше 14% молочних продуктів. Білий шоколад повинен містити не менше 20% какао-масла і більше 14% молочних продуктів. Якщо продукт не відповідає вимогам, він не зможе називатися «шоколадом» або «шоколадним», тільки «солодким батончиком» або «глазурованою цукеркою».

Яка їжа підвищує настрої

Науковці зі США виявили, що їжа може по-різному впливати на певні вікові категорії людей. Окрім задоволення, харчі можуть викликати роздратування або стрес. Так, на настрої людей у віці від 18 до 29 років суттєво впливає споживання м'яса. В результаті у мозку накопичуються серотонін і дофамін, які викликають почуття задоволення та поліпшують настрої. І навпаки: нечасте вживання м'яса (менше двох разів на тиждень) у молодому віці може призвести до психічних розладів.

Причина алкоголізму – у великих келихах?

Зростання споживання вина, що спостерігається в останні десятиліття, пов'язане зі збільшенням об'єму келихів. Такого висновку дійшли британські вчені. Використовуючи наявні історичні та архівні дані, а також антикварний посуд з музеїв і приватних колекцій, дослідники вивчили, як змінювався обсяг келихів за останні 300 років. Виявилось, що за цей період середня ємність посуду для вживання вина зросла майже в сім разів – з 66 мілілітрів в 1700-му до 449 мілілітрів нині.

Пам'яті великого Вчителя

Шановні рідні, друзі, колеги, односельці!

Сорок днів тому пішов із життя колишній директор Олексіївської ЗШ I–III ступенів

**Жарун
Микола Єрофейович.**

Перестало битися серце чудової людини, прекрасного сім'янина, чуйного батька, люблячого чоловіка та найкращого дідуся. Немає слів, щоб передати біль утрати.

Пішов із життя той, хто своїми діями та вчинками, своїм розумом виховав не одне покоління учнів, вмilo навчав мудрості та відповідальності, допомагав

обрати майбутню професію.

Для Миколи Єрофейовича завжди були притаманними незламність, принциповість, наполегливість. Він був людиною мудрою, врівноваженою, ніколи не забував про проблеми тих, хто поряд, завжди помічав і підтримував добрі справи інших.

Хтось із великих сказав: «Коли помирає людина, світ стає біднішим, бо втрачає те, чим вона жила, як сприймала все, що її оточувало, якою багатою і ще-

дрою була її душа, сутність». Боляче, невимовно боляче усвідомлювати це, думаючи про Миколу Єрофейовича – особистість справді неординарну, яскраву. Він був учителем від Бога. Він навчав історії, праву, кресленню, трудовому навчанню тих, кому сьогодні вже 60.

Скільки поколінь він виховав! Майже всі жителі нашого села – це його учні. Він завжди виношував нові, цікаві ідеї, умів зацікавити ними інших, невтомно творив і плекав рідну

школу, якою жив до останнього подиху.

Після виходу на заслужений відпочинок Микола Єрофейович багато років очолював ветеранську організацію, музей слави. Він був зразком інтелігентності в побуті, в роботі, в стосунках з оточуючими.

Ми схилиємо голови в скорботі разом із рідними, колегами, однодумцями. Поділяємо ваше горе, сумуємо разом з вами, підтримуємо в цю годину.

Світла пам'ять про Миколу Єрофейовича назавжди залишиться в наших серцях.

Учні та вчителі
Олексіївської школи

Майже п'ятдесят років показував кіно у сільських клубах Валерій Волк. Дізнавшись про це, кореспондент «Нашої громади» вирушив до нього у Володимирівку. Валерій Миколайович і його дружина Тамара Іванівна (яка майже півстоліття працювала вчителькою) виявилися напрочуд цікавими співбесідниками.

— Власне, через кіно ми й познайомилися, — зауважила на початку нашої розмови господарка. За її словами, та доленосна зустріч сталася улітку 1959 року у Володимирівці. Вона, молодесенька вчителька, уже склала речі, щоб перебраться в Долинський район, до матері, яка переїхала туди, на свою батьківщину, раніше (у Володимирівці їхня родина жила з 1945 року, бо сюди, в МТС, направили батька, а коли він помер, їх тут ніщо не тримало). Тамара уже й роботу собі підшукала в Долинському районі. А наостанок вирішила сходити у володимирівський клуб.

— Там саме кіно крутили. І в мене з Валерієм, який кіномеханіком був, закрутилося, — сказала Тамара Іванівна. — Раз він мене після сеансу провів до доми, потім другий, третій... Так я й не переїхала до матері.

Далі автор поцікавився у Валерія Миколайовича, як він і де вивчився на кіномеханіка, які фільми показував у різні часи. Сказавши, що така розповідь без документальних підтверджень буде поверховою, господар вийшов в іншу кімнату — за доказами. Тим часом його дружина розповіла ось що:

— Чоловік мій родом — із Златополя. Єврей, котрий завідував кінофікацією Новомиргородського району (до якого відносилася і Володимирівка), узяв Валеру на роботу помічником кіномеханіка, коли йому було всього лиш чотирнадцять. А коли ми познайомилися, Валерій уже був кіномеханіком. Обслуговував Каніж, Могутнє, Аврамівку, Володимирівку. Колгоспи виділяли йому підводи, і він з помічником їздив від села до села. Згодом ми тут побудувалися, сина народили. Сергій, до речі, теж знає ремесло кіномеханіка. А я тут вчителювала до 2003 року. Українську мову та літературу викладала.

Аж ось і Валерій Миколайович повернувся до нас. У руках

— декілька добротних фотоальбомів та ще якісь папери.

— Дивіться ось, — чоловік розкрив трудову книжку. — Перший запис датовано вереснем 1953 року. Посада — помічник кіномеханіка. Аж до 1999 року я показував кіно. Потім мене у школу запросили робітником з обслуговування обладнання. Директор так і сказав мені: такі люди в школі потрібні.

Ще цікавішим виявився документ, який Валерій Миколайович продемонстрував далі. Це — кіноапаратний журнал, який кіномеханік Волк вів з 1 травня 1974 року по 1 січня 1978-го. У цій книжці відображено всю його професійну діяльність за вказаний час, є тут і назви фільмів,

роки великою популярністю користувалися індійські картини, — пригадав ветеран сільської кінофікації. — Такі фільми, в яких завжди торжествувала справедливність, — близькі комуністичним ідеалам, які тоді були в нашому суспільстві понад усе. У клубах, коли показувалося таке кіно, яблуку не було де впасти.

— А в деяких селах не було клубів, — зауважила Тамара Волк. — Наприклад, у Балеєвому, тепер це — Олександрівка. А там же — колгоспні ферми, люди, в тому числі молодь. Отже, попросили доярки свого завфермою, щоб він організував їм кіно. І він присилає за Валерієм підводу у Володимирівку. Кінопоказ влаштували на вулицю

Валерій Волк: Коли в сільському клубі показували індійське кіно, там яблуку не було де впасти

які показувалися в такі-то години таких-то днів, і кількість глядачів вказано, і вартість квитків, і розмір виручки. Наведено і заплановані, і реально досягнуті показники (така вже епоха була, у всіх галузях народного господарства виконували плани, накреслені партією).

А ось деякі з фільмів, показаних Валерієм Волком у далекому сімдесять четвертому: «У бій ідуть лише старики», «Завтра буде пізно», «Квітка персика», «Теща», «Зіта і Гіта», «Гарна погана людина».

— У сімдесяті, вісімдесяті

ці, відгородивши її частину парканчиком. Поприходили люди зі своїми стільцями, придбали квитки, зайшли за огорожу. А деякі не стали купувати квитків, бо кіно можна подивитися й з-за огорожі. Тоді завфермою сказав, що так не годиться, і подальші кінопокази відбувалися в стайні.

Але, за словами Валерія Миколайовича, коли сеанси проходили в клубах, ніхто й не намагався зекономити на квитку.

— Безбілетників не було, хоча й контролю ніякого не було, — пам'ятає чоловік. — Купує люди на собі квиток, і ніхто при вході

до залу не перевіряє, є він у неї чи ні.

Як стверджує Валерій Волк, нікому в ті роки й не спадало на думку прийти на кіносеанс із спиртним (про поп-корн же тоді наші люди навіть не чули).

— І кіномеханіки теж звичай не дозволяли собі виконувати роботу напідпитку, — запевнив пенсіонер. — У нас довго не затримувався той, хто в чарку заглядав чи плану не виконував. І якщо від кіномеханіка на роботі повіяло спиртним, про це одразу дізнавалося районне начальство. Доносили...

Тамара Іванівна ж згадала про чудову моральну атмосферу в педколективі Володимирівської школи.

— Ми і працювали добре, і відпочивали цікаво, — підкреслила жінка. — Наприклад, Новий рік відзначали так. Зранку беремо випивку, закуску, самі — на ліжжі і — в ліс. Там є балка, гарне місце для відпочинку. Цілий день катаємося на лижах. Ще й приз виграли: хто гарно спуститься з гірки, тому — чарка. Весело було! І ніхто не впивався. Чоботи намокнули, то ми розведемо вогнище й посушимо їх біля нього. Поверталися пізно увечері. Нас запрошувала до себе додому Ольга Якимівна, вчителька початкових класів. Олексій Іванович, її чоловік, накривав стіл. Бували на гостинах колеги і в нас удома. Приїдемо з райцентру, після зимової вчительської конференції, в село. Автобус під нашим двором зупиниться. Заходимо в будинок, а в мене вже все готове. Бувало, до ранку засиджувалися.

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках: вгорі — Валерій Волк (у центрі) з дружиною (справа) та родичами; Валерій Миколайович (у центрі) з працівниками районної кіномережі; афіша індійського фільму.

З редакційної пошти

Через сина залишилася без хати

«Цю жахливу історію мені розказала незнайома стара жінка, — так почала лист до редакції жителька Обознівки Ганна Сапа. — Ми сиділи поряд на автостанції в місті, чекаючи транспорту, і, як буває, завели розмову...»

Далі у листі — вірш, який Ганна Михайлівна написала під враженням тієї розповіді. «Я його написала, як тільки прибула додому», — зазначила авторка.

На жаль, обсяг нашої газети не дає можливості опублікувати цей чималенький твір повністю, тому лише переповімо сюжет, проілюструвавши його найяскравішими рядками.

У головного персонажа цієї історії помер батько, залишилася самотньою в хаті стара мати. І вирішив чоловік забрати маму до себе. Та тільки старенька ступила на поріг його житла, обурилася невістка: «Це ж вона буде дарма хліб наш їсти!» Чоловік на це відповів так: «Привів, бо вона моя мати, а завтра під-

ем хату продавати». Так воно й сталося: «Мама будинок продала, синкові гроші віддала». Далі ж глава сімейства розпорядився купити на виручені гроші автомобіль. А щоб старенька не заважала, вирішили запроторити її в психлікарню. Вона, почувши цю розмову, сказала синові: «Як доживеш до моїх літ, Таку ж подяку, як і я, Від сина будеш мати». І вирушила бідолашна світ за очі. Вона поповнила лави бездомних. «Нашо ж ти хату продала?» — казали бабі люди. Вона ж подумати не могла, Що з нею таке буде».

Коли все набридло

Вірша отримали ми й від Тамари Ігнатєвої, також жительки Обознівки. Їй так набридло «жити от аванса до зарплати, из «секонд-хэнда» одеваться», що вона час від часу віддається фантазіям: «Хоча б один годочек дали Пожить в достатке и покое! Исчезли б все мои печали, Жизнь потекла б волшебною рекою».

Також Тамара Ігнатєва поділилася з нами рецептом смачного пирога. Його опублікуємо в наступному випуску газети.

Про це писала «Зоря комунізму»

Бібліотечні будні

Про роботу Олексіївської бібліотеки розповідається у замітці «Прекрасне вабить молодих» («Зоря комунізму» за 21 липня 1970 року). Автор матеріалу, завідувачка бібліотекою В. Коряк, стверджує, що неабияким попитом серед молодих олексіївців користуються газетні, журнальні статті про артистів та книги про художників. Також В. Коряк зазначає, що їй цікаво працювати з дітьми. І згадує про четвертокласницю Катю Тениченко, яка дуже захопилася літературою на природничу тематику.

Слово про завідувачку

Замітку про завідувачку обознівським магазином продтоварів Меланію Копотій опубліковано у «Зорі комунізму» за 28 липня 1970 року. Наголошується: Меланія Степанівна — привітна, чуйна людина, за що її поважають односельці.

Панчохи — жнивварям

Про виїзну торгівлю ідеться в замітці «Для жнивварів», надрукованої у «Зорі комунізму» за 28 липня 1970 року. Повідомляється, що Володимирівське сільське

споживче товариство відрядило у місцевий колгосп завідувача магазином Володимира Безая, і той на полі продавав жнивварям хустки та панчохи.

Тоді вирощували коріандр

«Високий врожай коріандру». Так називається замітка, опублікована у «Зорі комунізму» за 20 серпня 1970 року. Повідомляється про пристойний (більше 14 центнерів з гектара) врожай коріандру, вирощений колгоспом імені Горького. Згадуються комбайнери-передовики Володимир Услистий та Микола Гага.

Працюючи водовозом

У «Зорі комунізму» за 29 серпня 1970 року надруковано замітку «Неспокійна душа», в якій розповідається про Сидора Тениченка, який, незважаючи на вік (за сімдесят), продовжував трудитися в колгоспі ім. Горького. «Працюючи водовозом, Сидір Михайлович — в курсі всіх колгоспних справ, — стверджується в публікації. — Він ніколи не відмовиться допомогти ділом або дружньою порадою. «Золотої душі людина», — кажуть про нього колгоспники».

Віра Багнюк: Усі люблять мої вареники, а чоловік їсть їх із хлібом

кла торт, тістечка.

— Я й у кулінарних конкурсах брала участь, — згадала Віра Петрівна. — І здобувала перші, другі місця.

Уже в технікумі навчаючись, Віра вийшла заміж за Теодозія Багнюка, який також — із Західної України. Кілька десятиліть

тому їхня родина перебралася в Кіровоградський район, у Лісне. У них чотири доньки — Наталія, Ольга, Тетяна і Ганна.

— Поки діти були малі, я працювала в радгоспі різноробочою, — повідомила жінка. — Мама ж

— в їдальні, варила їсти. Уже років з десять я куховарю в місцевому сільгосп-підприємстві замість неї. Дочка привчила до кухні, ще коли вони в школу ходили.

— Мене й на весіллі чи поминки гукають, щоб приготувала їжу, — продовжує розповідь Віра Петрівна. — І задоволені всі, бо роблю свою роботу на совість.

За словами Віри Багнюк, великою популярністю в її родині, та й за його межами, коли користуються вареники з картоплею чи лівером (звісно ж, власного виготовлення).

— Дуже їх поважає і мій Теодозій, а їсть він їх з хлібом, — уточнила жінка. — А ще він любить свіжий, з печі, хліб, натертий середовим салом та часником.

Як повідомила Віра Петрівна,

коли вони ріжуть свиню, Теодозій Степанович і сам бере участь у створенні кулінарних шедеврів. Зокрема, коптить м'ясо, ковбаси, підчеревок. Ясна річ, й коптільню сам змайстрував.

— Коли ріжемо поросю, це — для нас як свято, — запевнила Віра Багнюк.

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках: Віра Багнюк тепер та в молодості; з матір'ю та сестрою Надією.

Що означає символ наступного року

Жовтий (або Земляний) Собака вважається дуже добрим і відданим другом людини. Новий символ набуде чинності не з 1 січня, а з 16 лютого (за східним календарем). Тоді зміниться не лише символ, а й стихія. Тепер замість жаркого вогню буде спокійніша стихія землі.

Кажуть, 2018 рік під символом Жовтого Собаки пройде досить спокійно, але плідно. В родині буде мир і процвітання. У коханні — взаємність і теплі почуття. Але, в той же час, якщо людина хоче досягти успіхів у наступному році, вона має стати вимогливішою до себе. Так само потрібно буде відмовляти собі в деяких задоволеннях та привчитися до дисципліни.

на день значно знижують ризик хвороби Альцгеймера.

- Дослідження показують: варто з'їсти 2 банани, щоб мати достатньо енергії для напруженого півторагодинного тренування.

- Звичайний вітамін В може значно поліпшити мозкову діяльність і навіть змусити людину відчувати себе щасливою.

- Факторами ризику для здоров'я є надлишкова маса тіла, гіподинамія, нераціональне харчування, психічне перенапруження, зловживання алкоголем, куріння.

- Ходьба босоніж благотворно впливає на здоров'я людини, знижуючи артеріальний тиск.

- Регулярна гімнастика може

Потрібно також знати, що Жовтий Собака — дуже справедливий символ. Ваші доходи повністю залежатимуть від докладних зусиль.

Якщо вірити астрологам, то в рік Собаки розбіжності зникнуть, конфлікти вляжуться, війни припиняться і нарешті запанує мир, взаєморозуміння і спокій.

знижити ризик захворювання на рак у жінок — але тільки якщо при цьому ви добре висипаєтеся.

- Вчені підраховали: якщо протягом життя займатися фізкультурою, то можна продовжити своє життя на 5-10 років.

- Учені в ході досліджень дійшли висновку: чим більше літні люди спілкуються з молоддю, тим довше вони проживуть.

Тойцето вдома До новорічного столу

Салат «Зима»

200 г курячої печінки, 1 яйце, 200 г корейської моркви, 2 маринованих огірки, 1 червона цибулина, 1 пучок кропу, 2-3 ст. л. олії, 2-3 ст. л. майонезу, 1 ст. л. борошна, сіль, перець.

Курячу печінку скласти в чашу блендера, додати яйце і добре перебити. Перелити в миску і додати сіль, перець, олію, борошно і добре перемішати. Випікати тонкі млинці з двох сторін на сковороді. У миску нарізати півкільцями цибулю, мариновані огірки — соломкою і дрібно нашаткувати кріп. Додати моркву покорейськи і нарізани соломкою млинчики. Заправити майонезом і перемішати. Викласти на блюдо і прибрати в холод на кілька годин.

Закуска «Новорічний оселедець»

1 малосолений оселедець, 2 ст. л. плавленого сиру, 1 морква, зелена цибуля за смаком, хліб чорний (для подачі).

У оселедця видалити хвіст, голову і нутрощі, розрізати уздовж. Зачистити філе від кісток і шкіри. Одне з філе викласти на харчову плівку і змастити плавленим сиrom. Додати зверху дрібно нашатковану відварену моркву і нашатковану зелену цибулю. Накрити другим філе, з'єднаючи від голови до хвостика. Загорнути в харчову плівку і прибрати в морозилку на 30 хв. Нарізати шматочками рулет з оселедця і викласти на скибочки чорного хліба.

Кролик в рукаві

Тушка кролика, 400 г картоплі, 2 ст. л. олії, 1 цибулина, 2 зубчики часнику, сіль за смаком, 1 скл. кефіру, 1 ч. л. сухої зелені, 0,5 ч. л. чорного меленого перцю.

М'ясо нарізати на невеликі порційні шматки і замаринувати. Для цього у велику каструлю скласти м'ясо і полити зверху 1 ст. л. олії. Додати сіль, перець, суху зелень (за смаком). Перемішати. Цибулину порізати великими кільцями, а часник маленькими кружечками. Додати до м'яса. Залити все кефіром і поставити в холодильник на кілька годин. Періодично діставати і перемішувати. Картоплю очистити, нарізати брусочками. Насипати трохи приправ, солі і додати 1 ст. л. олії. Все змішати руками. З'єднати картоплю і м'ясо. Скласти всі інгредієнти в пакет для запікання, зав'язати з обох боків, проколоти кілька разів зверху і поставити в духовку, розігріту до 220 °C на 50 хв. Стежити, щоб верхні шматочки не пригоріли.

— Від мамки навчилася, — так відповіла Віра Багнюк, відома в Лісному куховарка, на запитання кореспондента «Нашої громади» про те, завдяки кому вона опанувала кулінарне ремесло.

Ось що розповіла Віра Петрівна. Родом вона — з Хмельниччини, але на Кіровоградщині проживає давно, з дитинства. Шкільні роки провела в Миколо-Бабанці Бобринецького району. Її мати, вмiла куховарка, привезла з собою в цей край ще й західняцькі кулінарні секрети. Наприклад, рецепт копчення м'яса.

— А який мамин борщ добрий! — запевняє Віра Багнюк. — А хліб який смачний!

Не дивно, що тамтешня, миколо-бабанська, громадськість дізналася про куховарський хист Ганни Поварчук, і рідко на якому весіллі обходилися без її послуг. А тим часом і її донька-школярка усерйоз захопилася кулінарією. У вільний від уроків час вона пе-

На конкурс «Мій улюблений рецепт»

Одразу два кулінарні рецепти запропонувала жителька Лісного Віра Багнюк, відгукнувшись на оголошений нашою редакцією конкурс «Мій улюблений рецепт».

Капуста, маринована з буряком

Білокачанну капусту нарізати скибками, як кавун. Порізати на кружальця вінегретний буряк. Скласти в каструлю шарами скибки капусти та кружальця буряка. Приготувати маринад з води, оцту, солі, цукру, підігріти його до кипіння та охолодити.

Залити маринадом капусту з буряком. Через три дні капуста готова. Подавати її на стіл, попередньо порізавши на кубики.

Млинці, начинені сиrom з цедрою

Приготувати млинці (в тісто додати молоко та яйця). Приготувати начинку із домашнього сиру, перемішаного з родзинками, цукром, ваніліном та тертою лимонною цедрою. Начинити нею млинці, покласти їх у кастру-

лю, змащену зсередини маслом. Залити сметаною, підсмаженою з цукром та ваніліном. Помістити каструлю в духовку, термін запікання — п'ятнадцять хвилин.

Ваше здоров'я

Кровоточать ясна

При схильності до кровоточивості ясен краще відразу зайнятися лікуванням і подальшою профілактикою.

Перш за все скоротити споживання цукру і крохмалистої їжі. Замініть ці продукти медом, сухофруктами, фруктами. Щодня вживайте суміш соку моркви та шпинату (10:6). Щоранку натщесерце з'їдайте яблуко і моркву. Включіть в раціон якомога більше продуктів, що містять кальцій, залізо і вітамін С. Їх дефіцит здатний викликати руйнування зубів і кровоточивість ясен.

Декілька разів на день полощіть рот відваром із суміші трав, що володіють в'язкою, зміцнюючою і протизапальною дією. Для цього підходить поєднання кори дуба з липовим цвітом (2:1). Заваріть 1 ч. л. суміші склянкою окропу і після охолодження використовуйте для полоскання весь відвар. Для наступного разу приготуйте новий.

Цікаво про здоров'я

- Лише одне яблуко на день допоможе вагітній захистити майбутню дитину від астми і алергії, впевнені американські імунологи.

- 2 склянки яблучного соку